

הקתדרה של **פורום קפה שפירא** | הבית האינטלקטואלי של הימין

שוטרים וגנבים - חיילים ומחבלים

על הקשר בין טשטוש מושג 'האויב' לבין המקרה העגום של ירי
בוחותינו על בוחותינו בעת חיפוש ציוד לחימה גנוב

אודי בן חמו

לפני כשבועיים בוצע פיגוע ליד היישוב נווה צוף בגזרת בנימין. לכאורה, עוד אירוע ביטחוני רגיל הדומה לאינספור אירועים מהעבר שלבשותנו ניכר שהתרגלו אליהם. אך יש רגעים שכדאי לעצור לרגע ולהתבונן בהם לעומק, היות שהם מלמדים באופן סימבולי על כל מציאות חיינו.

מחבל הגיע ברכב לנקודה שבה ביצעו חיילים פעילות מבצעית, האיץ את רכבו לעברם ופגע באחד מהם.

תוך כדי הגעת הצוותים הרפואיים וטיפול בחילי הפצוע, תפס המחבל עם רכבו שהוא פצוע נינוני. בהמשך האירוע הוזק מסוק לפינוי החייל, והרופא המטפל החליט להשהות את המסוק ולפנות להמשך טיפול רפואי גם את המחבל הפצוע יחד עם המחיל הנפגע. החייל נשכב ונתנו לו 'קרש גב' במסוק והחליט שגם משוחרר ללא אזיקונים על דיו. ממש הרמוניה אידיאלית.

אם כך, הנה היא לפנינו המציאות הישראלית ההזויה: בינת ישראל, המשולה למסוק, מטפלת באויב ובאויבה באותה מידה. היא משהה טיפול בחייל פצוע ומאפשרת טיפול וריאלייזציה למחבל שאך לפני רגע ניסה לרצוח את אותו חייל. הם שחבנו רעיונות ותפיסות עולם הם תחום לפלספינים, כעת עלינו להבחין כיצד רעיונות (פוסטמודרניים) פשוט הורגים אותנו.

לפני כשבעים וארבע שנים נולדו בלבוביץ, פלוגות מחידת אגוז ולוחם נוסף יצאו לחיפוש אחר ציוד שנכבד מהם. בד בבד יצא קצין נוסף מהחידה לחיפושים. שני הכוחות לא היו מתואמים. עם התפתחות החיפושים הופתע הקצין כשראה את החבורה בקברות וחשב שהם מחבלים חמושים המאיימים עליו. הוא ירה במהירות לאור תחושת הסכנה הסובייקטיבית שחש, וכך נהרגו מ'אש ידידותית' שני מפקדי פלוגות מטובי בינה של הארץ הזו.

סביב הלווייתו של רס"ן אופק אהרון ז"ל חשתי, שלבד מהכאב האובדן ושברונה של המשפחה, הייתה מועקה נוספת לשמע דברי ההספד הנוגים. לא בשל מה שנאמר שם אלא בעיקר בשל מה שלא.

איני מבקש לעשות שימוש ציני בטרגוויית ירי הדו"צ ולטעון שהיא נבעה ישירות מהנהלים הקלוקלים הללו. אך בבואנו לבחון אירועים עלינו להרחיק מבט ולבחון את הדברים בהקשרם הרחב ככל האפשר.

העיסוק באירוע הקשה הזה נע בין עיסוק רגשי מלא יגון, צער וכאב מובנים על אודונם של שני קצינים ויקירים, לבין חקר הכשלים הטכניים שבעטיים הדבר נגרם. הידיעה הזו לפרטים הכרחית כמובן אך היא אינה מספקת. יש לומר את האמת. האימפיה לצמצם טרגדיות כאלו אפשרית אך קיומן בלתי נמנע.

מהו "העיקר החסר מן הספר"?

בעימות טלוויזיונית מדהים בין תא"ל בדימוס (!) גיורא ענבר לבין משה פייגלין (חפשו ביוטיוב) שאל פייגלין את ענבר אם הוא יוכל להגדיר מיהו האויב שמולו צה"ל מתמודד בעזה. ענבר גמגם ולא הצליח לענות תשובה סדורה. פייגלין לא ויתר ושאל: "מיהו האויב? החמאס או הסהרה?". ענבר המשיך למלמל ולגמגם במבוכה ולבסוף טען: "המנהרה..."

שוב, שימו לב לעוצמת הבלבול. מי ששימש בעבר כ"תא"ל איבד את היכולת לזהות את האויב שצה"ל נלחם בו. במצב עיניים עגום שכזה, מהיכן תגיע הפעולה הנחושה, החתירה למגע, היוזמה וההתקפיות כאשר המושג הבסיסי ביותר נעדר: "מול מי בכלל נלחמים?" להיכן נכווין את המאמצים? את מי נחנך את ילילנו לטעות? כן, ממש לשגוא. היות שאנו נלחמים בפראי אדם וחיות טרף פרא באומללים ובקורבנות עקב 'קולוניאליזם'.

ואם אתם זזים בחוסר נוחות כשאתם קוראים דברים אלו, כדאי שתדעו שבסמך צה"ל רשמי ישנן משנות ה-50, שנקרא "הלכה שלמדו החיילים בקרב", הרבה לפני עידן ה'פוליטיקלי קורקט', תחת הכותרת "דרכים למלחמה בפחד" כתוב כך:

"גיוס הרצון להילחם - חייב הקצין לנטוע באנשיו את האמונה שהעמידה במלחמה היא הכרח, חייב הוא לעורר בקרבם גאווה על יחידתם, שנאה לאויב, הרגשת חברות. וכולם יהיו צועדים כאחד בלב בוטח לקראת הסכנה המשותפת."

והרי כיצד אפשר אחרת? גם כשמדובר בימינו במלחמות שונות לכאורה, כשנדרש לחוץ על ההדק, יש להכשיר את הלבבות לעשות זאת במלוא העוצמה, המקצועיות והביטחון בצדקת המעשה ההכרחי.

הזירה כבר לא סטרילית

אם כן, כדי שחיל יוכל להפעיל את נשקו עליו קלב
 'ירשיון להרוג'. 'ירשיון להרוג' זה לא רק שטר של
 ג'ימס בונד, זהו מושג המאפשר כללים ברוורים, אטלים
 מקצועיים המאפשרים ואף **נכונים** פערלה. אך כאשר
 התפיסה הבסיסית העקרונית, בין אם סמויה ובין אם
 גלויה, היא של חוסר מוסריות מובנה בהפעלת נשק
 ידעיתית להימנע משימוש בו - אין שום הבחלה ושק
 כלכלים, לאימונים ולשינון ההוראות. פעם יכולת
 להתנאות ב'איסק על הנשק'. לא כי זה היה נחמד כמו
 טיול בפארק, אלא כי זה היה הכרחי. אין סיפוק גדול
 יותר למעמד מול מציאות במצבה הקיצוני ביותר -
 וברצות זאת להצליח לפעול כשורה: למגר אויב ולסלק את
 מכל מן העולם.

היכולת הכמעט בלתי אנושית שדרשת לשם הצלת חיים והגנה מפני אויב בקור רוח ניתלת מהלוחם במצאייתו שבה הוא נוסד, שעל פיו כמעט לאחר ההתקלות שבינה לסיימה המוצלח – מיגור האויב – נדרשת חקירת מצ"ח כאלו מדובר בסכסוך שכונתי שולח מבצבצת לתומה נשך לוחם מיומן, מאומן, אמין וזן, כדי להעמיד תפקיד נשך קוטל חיים בידיו ותשלח אותו בלב כבד אך כנפץ חפזה למישימיו הקשה חמור אומן מלא בחינוך שהעניקה לו. איך ניתן לצפות מלוחם לבצע אירוסות עינווה, כשקיימים הנלקם לבחינת כל פעולה תחת מיקרוסקופ תרבותי מוקלס שממשעו – הבעה מראש של חוסר אומן מוחלט במקצועיות המבצעית שהוענקה לו וביכולת שלו להכריע על פי האימון שקיבל?

פה נמצאת אם כל חטאת. מכאן והלאה הכול זוהר, טומא וחול. כל הפעלת השק מבחינה עקרונית, יסודית, הפכה למזוהמת. הזירה עצמה הפכה למזוהמת. מעתה ואילך ה'בואה' רק הולכת ומגשימת את עצמה. לוחם שנשלח משימה על ידי מערכת שראש מטילה ספק בכשירותו לבצע משימות קשות, לעולם אין לצפות שיפעל באופן מיטבי! וכל עוד הדבר הנפסד הזה לא יעבור מהעולם, המצב רק יחמיר.

מדובר בצביעות, חוסר אינטליגנציה וחוסר היכרות עם מהות שדה הקרב. זוהי מניפולציה מכוונת לדרוש מלוחמים במצבי לחימה להתנהל כמו אנשי דיפלומטיה בריטים באירוע קטקליף סטרלי ומלווק. גם אם צפיתם בסרטונים מבצעיים שחלל והכול נראה בורר, לעולם הצופה לא התוודע לפס הקול הנפיש של הנוכחים באירוע ולכן יש להיות צנועים עם הסקת המסקנות.

מחלות אוטואימוניות

שדה הקרב הוא 'יקום מקביל', מקום מורכב מאוד שבו גם המעשה הפשוט ביותר הופך למורכב, וכל דבר טריוויאלי הופך למסובך. בעיקר עקב סכנת החיים

פעם יכולת להתגאות ב'איקס על הנשק'.
לא כי זה היה נחמד כמו טיול בפארק, אלא
כי זה היה הכרחי. אין סיפוק גדול יותר
מלעמוד מול מציאות במצבה הקיצוני
ביותר – ובכל זאת להצליח לפעול כשורה:
למגר אויב ולסלק את הרע מן העולם

המרחפת, הלחץ, הדחק והעובדה הפשוטה שבצידו השני של המתרס נמצא אויב מתוחכם, הרוצה לפחות כמונו להכריע ולנצח.

במציאות שכזו יימצאו תמיד טעויות ומעידות שונות, אפילו במציאות שבה ההגדרות ברורות, קל וחומר כאשר הן מעורפלות. אך מדוע אנו הופכים את חיי חיילון ואחריו לכה מסובכים? מדוע מוטל על חיילים לחפש יציא לחיה שנגנו משטח איומים? להכניס את עצמם למצבי אי בהירות מורכבים? אולי זהו מצב הכרחי? אולי זהו ממשלת א־יהודאות שאלה כיוון קלאוזוביץ? אולי הן הנסיבות הלא־הכרחיות שהטלנו על עצמנו בעיוורון ובחוסר דעת. לחינן אבהה ההרתעה המהשדרת בפשטות שלא כדאי להתעסק איתנו? מדוע אנו מסיבים את החיים ללוחמתים הנדרשים לרכז את מפרציהם בשיפור מצב הבסיס שלהם? שמימה על יצודם. במקום שיפורו איותם המצטיין?

בואו נודה ביושר: נהיה מורכב מאוד ללבוש פה מדים.
'מחלות אוטואימוניות' מוגדרות כך: "תקלה
במערכת החיסון, שבה תאיה תוקפים את הגוף ללא
סיבה. מתקפה זו, שניתן לדמותה לצבא שיורה על
בתותיו (כך במקור, אב"ח), מתרחשת באמצעות יצור
גנדיים עצמים וחלבונים מעוררי דלקת נגד רכיבים של
הגוף".

להיכן אבדה ההרתעה המשררת בפשטות שלא כדאי להתעסק איתנו? מדוע אנו מסבכים את החיים ללוחמינו הנדרשים לרכז את מרציהם בשיפור מצב הבסיס - שמירה על ציודם, כמקום בשיפור איכותם המבצעית? כואו נודה כיושר: נהיה מורכב מאוד ללבוש פה מדים

הסרגדיה, שבה חיילינו ירו אלו על אלו, אינה מטאפורה, זוהי מציאות ממשית, המתרחשת מול עינינו כחלק מנוהל אוברני שגורם באופן שיטתי לכוחות הביטחון שלנו לעצור את ה'אוהב' מתוך אובדן היכולת להבחין בין אלו המגייסים על חיינו לבין האויב שתובע לקחתם, ושנגזדו אנו אמורים להילחם.

על מי מוטלת
האשמה והיכן
מוקד התיקון?

כרגיל בבמה זו, ניתן לומר כי הרעיונות המעצבים את חיינו הם מוקד השינוי המתבקש. מפעל ההתנחלות התודעתי הגדול של השמאל נחל הצלחה לא מבוטלת בחלחול רעיונותיהם. הם עשו זאת בחינוך, בתרבות, באקדמיה, במערכת המשפט, במכוני המחקר ובפקידות. ולמרות כל המאמץ האדיר והמתוחכם, ההצלחה

Σ"17

חלקית בלבד. רבים לא קונים את הסחורה התודעיתית המקולקלת הזו, וקיימת רתיעה ואף סלידה הולכת וגוברת מרעיונותיהם שהגיוון, מוסר ויצר הישרדות הם ללא בדיוק הצד החזק שבהם.

מה שעומד במרכז ההוראה לחקור כל אירוע
ההסתתים בחיסול מבחב – הוא התפיסה הפוסטמודרנית
שכרגיל טוענת את הדבר וגם את היפוכו) כאילו כל בני
האדם שווים וזהים זה לזה. מחד גסא – חיי החילים
שלנו, בנינו, וחיי המחבל שגור בנו – ערכם זהה. ירי
איבדנו את הקשר שבין תכלית קיומו של צבא – להגנה
(על מי? מפני מי?) כששולחים לוחמים לזירת קרב תחת
פקודה לעשות את כל הדרוש כדי להגן על האוכלוסייה.
בכלי הגביע העמוק הנדרש לו – לא רק שהתוצאה תהיה
אבדונו בנפש מפתא היסוס ברגע האמת – כמות שחוסר
הודאות הקיצוני הזה יגיד לנו את מלוא מקרי ירי
הדו"צ.

את הרעיונות והתודעות עלינו לשנות, ויפה שעה

ערץ 7
יהדות | מדינה | כלכלה | מודרנה
בשבע

כנס

ירושלים 19

קבוצת בשבע

ו'ז' באדר א' תשפ"ב
(7-8.02.2020)

מלון VERT
(קראון פלזה לשעבר)

ירושלים

מנחה: יוני קמפינסקי

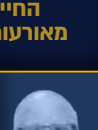
במעמד נשיא המדינה מר יצחק הרצוג

ממשל נתניהו
שוויון בפני החוק
או רדיפה משפטית?

התחדשות
ירושלים 2030

פרט ירושלים
לחינוך
 למי צביקה פלג
 מנכ"ל אורט ישראל

פרט ירושלים
אות היובל
 לרב צפניה דרורי
 מייסד האמדה להתנדבות

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
אזורי יו"ש
עתודות הקרקע
של מדינת ישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

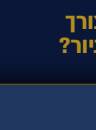

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

פרט ירושלים
לחברה
 לעידית ריי
 יצחק לקס
 יו"ר קרן להתחדשות
 קהילות בישראל

כרטיסים
בטיקט
כנס
ירושלים 19
052-6565

מאגזין
מאגזין
מאגזין
מאגזין
מאגזין

מאגזין
מאגזין
מאגזין
מאגזין
מאגזין

מאגזין
מאגזין
מאגזין
מאגזין
מאגזין

מאגזין
מאגזין
מאגזין
מאגזין
מאגזין